

Sidste dag i ÆGYPYTEN

af Grace Livingstone Hill

Nynnende på en glad melodi løb Mirjam igennem huset; hun var i færd med at gøre sit morgenarbejde. Hun vaskede gulvet, støvede af, børstede tøj og rystede dørmåtten med en fart, som betydeligt overskred det sædvanlige tempo.

Nu og da kastede hun et blik, som røbede forventning, ud igennem vinduesåbningen og hækken, der skilte hendes gård fra den nærmeste nabo, en rig og mægtig egypter, hvis datter Zeldas var Mirjams bedste veninde.

Denne hæk dannede også grænsen mellem Gosen, hvor Mirjam boede, og det strålende og strålende Ægypten, hvor Zeldas havde sit hjem; men en hårdt trådt sti fra dør til dør mellem husene og en åbning i hækken sladrede om, at børnene fra de to hjem havde fundet hinanden i deres opvækst uden at bekymre sig om race- eller nationalitetsforskelle.

Mirjam vendte sig til sin moder, som netop kom ind fra gården med en kurv ærter:

»Mor.« sagde hun med en iver, som fik hendes kinder til at blusse, »jeg er færdig med det alt sammen nu, så jeg kan vel gå over til Zeldas, hun skal have fest i aften. Å, det bliver vist en vidunderlig fest, og hun har også indbudt Josses og mig. Men først vil hun gerne have, at vi skal komme over til hende og hjælpe til med forberedelserne.«

Mirjams øjne lyste som to strålende stjerner forvængstuldt mod moderen, hvis ansigt dog efterhånden fik et stadig mere bedrøvet og sorgfuldt udtryk.

»Å, mit barn,« sukke hun, idet hun satte kurven fra sig. »Ingen af jer må forlade huset i dag.«

Der gik en sky over Mirjams ansigt. »Men mor dog! Kan du da ikke forstå? Jeg er nødt til at gå derover. Det er noget helt ualmindeligt. Der skal være dans, og der kommer et fint orkester fra byen og tjenere,

også med, og Balthazar har lovet mig en blomst fra en smuk have til at sætte i håret. Han sagde, at jeg ville blive den smukkeste pige ved hans søsters fest, og han har bedt om lov til at danse med mig. Å, mor, jeg kan ikke sige, at jeg ikke må få lov at være med! Zeldas far har jo været så venlig imod os og skaffet far bedre arbejde, så det ville være meget utaknemmeligt ikke at komme, når de har indbudt os.«

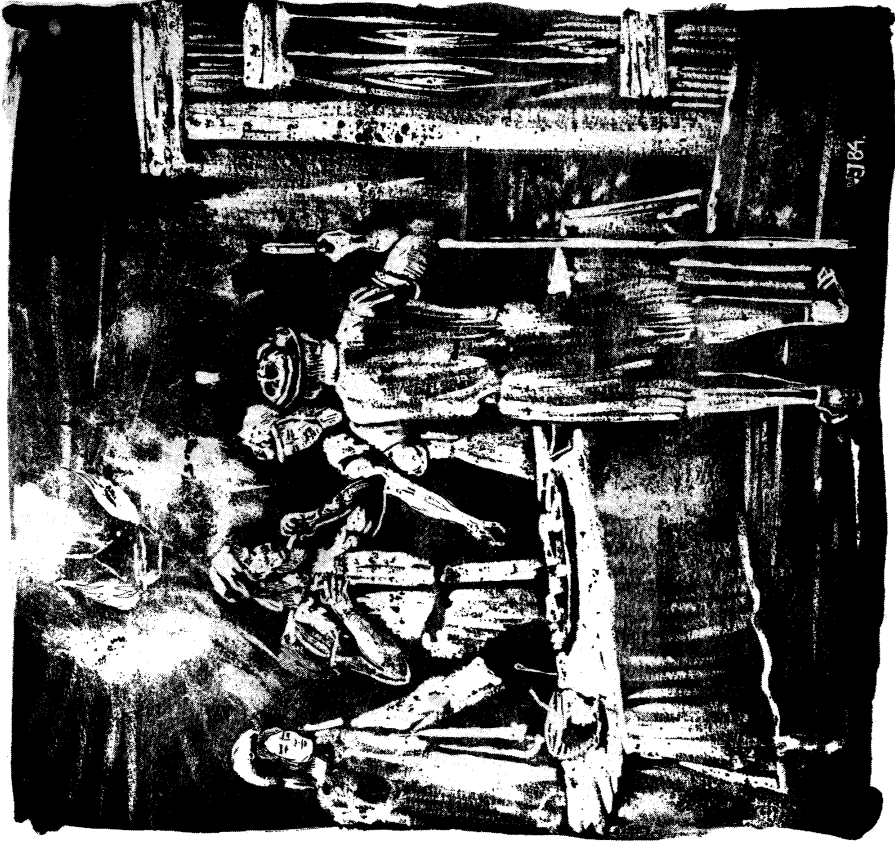
»Mirjam, mit kære barn,« sagde moderen kærligt, men bestemt, »det gør mig ondt at bedrøve dig; men vi fejrer jo også en stor højtid i aften. Gud har befaleet os at holde den, og også du må være med i aften.«

»Å, mor,« udbrød Mirjam fortvivlet, »hvorfors har vi sådan en gammeldags, trættende og højtidelig religion? Jeg ville ønske, vi havde en religion som Zeldas. Jeg var med hende i templet engang, og der var musik, latter, dans og blomster. Alle havde det morsomt og var glade. Hvorfor skal jeg alene være med til festen i aften? Der er ingen, som vil savne mig.«

»Gud vil savne dig,« svarede moderen stille. »Hør, Mirjam, vi skal drage bort herfra i nat, og der er så meget at gøre for den sags skyld, at du må hjælpe mig.«

»Men det er jo noget, som I har talt om så længe, uden at det er blevet til noget. Hvorfor skal det ske netop i nat? Zeldas far siger, at Farao ikke har tanke om at lade os rejse, og han lever jo så nær hoffet og de kongelige, at han må vide det. Men selv om vi nu får tilladelse til at rejse, så er der vel ingen, der tvinger os til at rejse sammen med alle de andre hebræere. Hvad skal vi med dette »forjættede land«? – Hvorfor kan vi ikke blive her? Vi har et dejligt hjem, og Zeldas far skal nok sørge for, at far altid har en god stilling; måske han endda kan komme til hoffet. Hvorfor kan vi ikke blive her og blive egyptere og dyrke deres guder? Det ville jo være meget bedre for os.«

»Stille, Mirjam; nu må det være nok!«

de mig, for Zeldas har lovet at låne mig en vidunderlig dejlig festdragt. Den passer mig nøjagtigt, og jeg kommer til at tage mig strålende ud. Og der hører armbånd og ankelringe af guld til, og en guldkæde følger

og en mængde gæster er indbudt, sønner og døtre fra de allerbedste familier i byen og omegnen. Det er en stor ære at få lov at være med, og du behøver ikke at gøre dig nogen bekymring for, hvordan jeg skal klæ-

Huskeord

Også vort påskelam er slagtet, Kristus.

Jf. 1 Kor 5,7 s.1040

Dagens tekst
2 Mos 12,
1-13+21-42
s.64

das far tror ikke, at Moses har noget med disse plager at gøre, lige så lidt som vor Gud. Han siger, det er noget, der sker helt tilfældigt. Men hvordan det end er, så kommer disse plager jo ikke her til Gosen. Vort kvæg døde jo ikke, og ingen af vore mænd blev syge. Da den forfærdelige hagstorm kom og ødelagde alle marker og enge i Ægypten, gik jo uvejret forbi Gosen, og Zeldas far siger, at det var en tilfældighed, at vi befandt os uden for hagstormens område. Selv da det rædsomme mørke kom, stod lykken os bi, og vi havde det lyst over hele Gosen.»

»Men du, mit barn, vil også i nat komme til at ønske at forlade Ægypten. Hør, mit barn, selv om det knuser mit hjerte, kan jeg ikke længere skjule det for dig. Den kommende plage bliver værre end nogen af de foregående. I nat vil Herrens engel gå igennem hele Ægyptens land og dræbe den ældste søn i hvert hjem. Kun, hvor engelen ser blodets tegn på dørstolpen, vil han gå forbi.«

Mirjams ansigt blev blegt og farveløst, og øjnene stirrede store og forskrækkede på moderen.

»Men, mor, da ikke hvert hjem, vel? Balthazar skal vel ikke dø også? Nej, nej, ikke Balthazar!«

»Han sagde hvert hus,« svarede moderen. »Fra Faraos til den fattigste træls søn. Sådan lød hans ord.«

»Men, mor, ikke Balthazar! Jeg skal jo danse med ham i aften, og han har sendt mig blomster!«

Lette fodtrin hørtes udenfor; døren fik et puf, og ind stormede Zeldas med iveren gløddende i sit friske, kønne ansigt.

»Hvor bliver du af, Mirjam? Jeg har ventet på dig længe, og hvor er Josef? Balthazar siger, at solen står højt på himmelen, og at blomsterne visner, hvis de bliver plukket senere. Kald på Josef, og kom med det samme begge to!«

»Jeg kan ikke komme,« klagede Mirjam med hvide læber og tårefyldte øjne.

»Kan du ikke komme? Hvorfor ikke? Du lovede mig det jo, og jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre, hvis du svigter mig!«

»Zelda, der er kommet noget i vejen. Vi

sagde moderen med fast stemme. »Forstår du ikke, at det er Gud selv, du håner? Ved du ikke, at vor Gud er større end alle de andre guder, og at han er den eneste sande gud? Å, mit barn, jeg har syndet! Vi har fået befaling om at holde vore børn adskille fra andre, for at de ikke skal glemme Gud, som har oprettet sin pagt med os, og jeg har ladet jer vokse op med ægyptiske børn. Mine børn ønsker at forlade den levende Gud og dyrke afguder! Å, jeg har syndet.« Huldede den fortvivnede moder. »Jeg troede ikke, det kunne skade; for I var jo bare børn, og I bad så pent om at få lov til at lege med de andre. Og jeg tænkte, at når I blev større, ville I bedre forstå at vælge jeres venner.«

Hun vendte sit tårevædede ansigt imod sin datter og fortsatte behersket og alvorligt.

»Mirjam, sådan må du aldrig sige mere. Det er synd!«

Mirjam stod stadig uvillig og så ud ad vinduet mod Ægypten.

»Josef går i alt fald derover. Jeg hørte, han sagde til Zeldas, at han ville komme tidligt for at hjælpe Balthazar. De skal ud i skoven og plukke blomster til at dekorere huset med til festen, og når Josef kommer med, så kan jeg ikke forstå, hvorfor jeg skal blive hjemme. Han er jo kun et år ældre end jeg.«

Moderen så forskrækket på hende. – »Han får IKKE lov at gå med,« sagde hun. »Du forstår det ikke. Han må hjælpe sin far hele dagen, og i aften må han ikke gå uden for huset. Der er fare på færde, så snart han er uden for vor dør.«

Mirjams spørgende ansigt fik et forbavset udtryk.

»Hvad mener du, mor, fare?«

Moderen så hende alvorligt ind i øjnene. »Mit barn, jeg har ikke talt om det endnu. Jeg ventede; for jeg ville ikke gøre dig ked af det; men Moses var her i aftes, efter at du var gået i seng, og han fortalte din far, at Gud ville sende endnu en plage – den sidste – og den kommer i nat, og så ...

»Å, disse forfærdelige plager,« udbrød hun med dårligt skjult misformøelse. »Zel-

skal fejre højtid i nat. Jeg har ikke vidst noget om det før nu. Og bagefter skal vi rejse. Men Zeldas – der er også noget andet. En ny og forfærdelig plage, værre end alle de andre, kommer i nat!«

»En ny plage! Vær nu ikke dum! Jeg troede, du var kommet over alle de dumheder. Hvordan kan du vide, om der kommer flere plager? Og hvis den kommer, så behøver den vel ikke at få indflydelse på vore planer for i aften. Du er vel ikke bange? Vi skal nok passe på dig, hvis noget skulle ske.«

»Du forstår ikke, Zeldas, hvor alvorligt det er denne gang. Gud vil gå igennem hele Ægypten og dræbe den ældste søn i hvert hjem, hvis ikke blodets tegn er på dørstolpen.«

»Nej, det bliver værre og værre,« lo Zeldas hånligt. »Min bror er rask og stærk. Hvad skulle der ske med ham inden i morgen tidlig? Jeg har jo sagt, at I alle sammen er overtroiske, og nu forstår jeg mere og mere, at det er sandt. Der – der er jo Josef ude i gården med sin far. Jeg går ud og tager ham med mig hjem. Han har da endnu lidt fornuft tilbage og er vel ikke bange for at følge med.«

Hun gik hen imod døren, men blev pludselig stående som forstenet.

»Å,« råbte hun. »hvad er det, I gør med det lille uskyldige lam? Er det ikke det, som din far har flasket op. Det skal da vel ikke slagtes? Å, hvor kan din mor lade jer gøre sådan noget? Det dejlige lille hvide lam! Jeg

Huskeord

Også vort påskelam er slagtet, Kristus.
jf. 1 Kor 5,7 s.1040

Dagens tekst
2 Mos 12,
1-13+21-42
s.64

nar, for ikke at sige, at du er tosset. Jeg håber ikke at se dig mere!»
Og hun skyndte sig ud og gik ad stien til deres eget hus.

Hele dagen gik Mirjam omkring og gjorde sit arbejde med tårene strømmende ned ad sine blege kinder, og hendes hjerte var fuldt af sorg. Medens hun gjorde de bitre urter i orden til den kommende fest og bagte det usyrede brød, gik hendes øjne gang på gang i retning mod åbningen i hækkens overmod Ægypten, medens hun klyngede sig til det svage håb, at Zeldas trods alt ville tale med sin far om faren, der nærmede sig. Måske ville han, inden det var for sent, slagne et lam og stryge blod på dørstolpen.

Men dagen gik, og den ulykkelige pige så hendes håb skulle gå i opfyldelse. Det var allerede eftermiddag, og huset var fyldt af duften af stegt lammekød; deres tøj var pakket sammen, og alt var rede til hurtig afrejse. Far og Josef havde hentet kvæget hjem fra udmarken, og det havde alle hæbræerne gjort. Alle disse forberedelser blev foretaget uden mange ord, men under højtidelig alvor og med gensidig forståelse i blikket.

Medens Mirjam dækkede bordet til festmåltidet, gik hendes øjne igen over mod nabos hus, og hun så tjenerne komme, der skulle hjælpe ved attentens fest. Lidt efter kom også musikere med deres instrumenter. Hun holdt tårene tilbage og ønskede, at hun havde mod til at bede til Gud, som hun havde været nær ved at glemme.

Nu blev lysene tændt i det store hus, og gæsterne begyndte at komme. Et øjeblik skrimtede hun Balthazar i den åbne dør. Hun så tydeligt hans silhouet aftegne sig mod det blændende lys derinde, medens han gav nogle ordrer til tjenerne om at sætte gæsternes kameler i stald. Å, om hun blot kunne gå over til ham og bønfaide ham om at gøre noget for at undgå den ulykke, som hun allerede følte lå i luften – men hun kunne ikke.

Det var for sent nu, da gæsterne var kommet og dansen begyndt, og nu skulle også festmåltidet i hendes eget hjem begynde. For sent!

tro, I har mistet forstanden! Jeg kan ikke tale at se blod!»

Og med et skrig skjulte hun ansigtet i sine hænder. Men det var, som om hun mod sin vilje blev tvunget til at åbne øjnene igen.

»Hvorfor dypper de isopokosten i lammets blod? Hvorfor bærer de sig så underligt ad? Hvad er det for hemmelighedsfulde ting, de gør? Se der, Mirjam; nu stryger de blod på dørkarmen! Kan du ikke få din mor til at tale dem til rette? Det her er jo forfærdeligt!»

»Det er Guds befaling,« sagde Mirjam højtideligt. »Når jeg ser blodet på dørstolpen, vil jeg gå forbi,« har han sagt. »Det er for at frelse min brors liv, Zeldas.«

Zelda så på hende fuld af afsky.

»Hvordan kan blod på dørstolpen frelse nogen?« spurgte hun.
»Forklar du det, mor,« bad Mirjam, idet hun sank ned på en stol og lænede sig mod vindueskarmen med hovedet i hænderne, medens hendes skuldre rystede af undertrykt gråd.

»Kære Zeldas,« sagde moderen; »det er ikke blodet, som frelser Josefs liv. Det blod er kun et tegn på vor tro og et løfte, som er givet os for længe siden. Vor Gud har lovet os, at han engang vil sende os en, som er lig et lam, og han skal slægtes for verdens synd, og ved hans død vil alle, som tror, blive frelst. Og når vi på hans befaling stryger blod på dørstolperne i aften, så er det et tegn på, at vi stoler på det lams blod, som vil komme. Vi stiller os selv under blodets pagt, hvor vi ved, vi er trygge. Forstår du os nu?«

Mirjam rejste sig stille og alvorlig, og med foldede, bedende hænder vendte hun sig til sin veninde.

»Å, Zeldas, kan du ikke gå hjem hurtigt og bede din far om at slagne et lam og stryge blodet på dørkarmen hjemme hos jer? Måske Gud da også vil gå forbi jeres hus og din bror blive reddet! Kan du ikke gøre det, Zeldas?«

Men Zeldas lo bare foragteligt.

»Hvad for noget! Stryg blod på dørkarmen, når vi skal have fest og dans? Gæsterne kommer til at smøre det på deres tøj, og vi bliver til spot for alle. Du er en overtroisk

Natten var brudt frem, og festmåltidet var til ende. Midnatsstimen nærmede sig, og Israels folk stod med deres stave i hånden færdige til at begynde rejsen. Mirjam så pludselig op i sin brors ansigt og bemærkede et udtryk af hellig, bevende forundring. Sådan havde hun aldrig set ham før. Han så ud som en, der på grund af en eller anden højtidelig årsag var kommet i en særlig stemning. Der var en hellig glans over hans ansigt, som fyldte hende med forundring.

Men pludselig var det, som om hendes hjerte holdt op med at banke. Lyden af sangen og musikken fra den anden side af hækkens stoppede pludseligt, og i den stilhed, som fulgte, lød et angstskrig fra mange struber.

Hun sprang hen til vinduesåbningen, og i lyskæret så hun de festklædte mennesker forvirret løbe frem og tilbage. Et øjeblik efter så hun, at der blev tændt lys i Balthazars værelse.

Da lød der igen et angstskrig gennem natens stilhed, værre end det første. Det kom fra huset på den anden side af hækken, gik videre til næste hus og fortsatte gennem hele Ægyptens land lige til Gosens grænser. Det var de ægyptiske mødre, der græd over deres sønner, som dødsengelen havde slået. – Og medens Mirjam lyttede med blødt ansigt, lyttede i angst og bæven, hørte hun lyden af hastige skridt ude på stien på den anden side af hækken. Døren blev revet op, og Zeldas stormede ind. Hun kastede sig i Mirjams arme og hulkede:

»Å, Mirjam, min bror er død – død!«

Så rev hun sig løs igen og skyndte sig tilbage til sit hjem.

Stille og højtideligt skred toget frem, og Mirjam fulgte med – fulgte med i den naturlige vandrings retning mod Det røde Hav, mod ørkenen – fulgte efter ildstøtten, som ledede deres færd.

Hun orkede ikke at ofre nogen tanke på det, som lå foran dem; hun var bare glad for, at mørket skjulte tårene, som stadig løb ned ad hendes kinder. Hendes hjerte var fuldt af selvbebrejdelser.

»Å, om jeg bare havde talt med dem om vor Gud, inden det var for sent! Om jeg bare selv havde været levende i min tro, måske jeg da kunne have ledet dem til troen på Gud! Men hvordan skulle jeg kunne vinde dem for vor tro, jeg, som tværtimod hylkede deres anskuelse og fulgte i deres spor?«

Da var det pludselig, det gik op for Mirjam, hvorfor Gud havde befaleet Israel at leve som et adskilt folk. Hans udvalgte folk, et kongeligt folk, skulle ikke søge sin glæde i de verdslige ting rundt omkring dem. De var kaldede til noget højere og bedre, som han havde lovet dem, han, hvis ord består evigt, og som har beseglet sine løfter med blod.

